

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

od září platí v rámci apoštolátu brněnského děkanství jak personální změny, tak nový pořad bohoslužeb, který je už zohledněn v tomto letáku. Připomínám, že pro zodpovědnost za jednotlivé kaple není podstatné, kdo tam jak často slouží, ale kdo je pověřen vedením apoštolátu v dané kapli. Ukázalo se, že to někteří méně vnímaví věřící ani neví.

V září nás jako každý rok čeká pouť naší duchovní rodiny ve Zlatých Horách, kam jsou všichni věřící srdečně zváni. Na svátek sv. Václava se koná svatováclavský pochod, který vystřídal svatováclavské pouti nejprve na Stochov, pak do Staré Boleslavi, poprvé v roce 1999. Je škoda, že v posledních letech účast na tomto veřejném přiznání se a vyznání věrnosti ideálům hlavního patrona našeho státu není až tak velká.

První víkend v říjnu pak Růžencovou slavností oslavíme patronaci brněnské kaple i děkanství. Tím zahájíme růžencový měsíc říjen, který nám připomíná důležitost této Pannou Marií dané a doporučené modlitby. Také si tak připomínáme Růžencové křížové tažení, které je mariánským věncem, jenž společně vijeme modlitbou za náš apoštolát a obnovu Českých zemí v Kristu na přímluvu naší nebeské Matky. Učí nás pravidelnosti v růžencové modlitbě, spojuje nás s ostatními věřícími na základě společné modlitby, jež má Kristovo zaslíbení: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam přebývám s nimi“, neboť skrze Pannu Marii uctíváme Ježíše, který je požehnaným plodem života Mariina. Závazek k modlitbě desátku může být i vhodným počátkem společné modlitby v rodině, kde je tato zanedbávána. Vždyť zanedbávání společné modlitby v rodině je trestuhodná nedbalost, nepotřebují se divit ti manželé, kteří se s dětmi společně nemodlí, že jejich rodina špatně funguje. Je zanedbáváním autority muže, pokud se o společnou modlitbu nestará a nevede ji, je neplněním úlohy ženy v rodině, pokud v této věci při svém muži nestojí.

Modlitba růžence může být vhodně doplněna i nošením roucha Panny Marie – karmelského škapulíře či škapulířové medailky, který získává svoji účinnost aktem důvěry v ochranu Panny Marie ve spojení s mariánskou úctou. Za všechny živé a mrtvé účastníky Růžencového

křížového tažení také sloužím mši svatou o první sobotě v měsíci – mariánské sobotě; jsem-li v Brně, tak tam.

Růžencový říjen je tedy určitě i pozváním pro ty věřící, kteří ještě nejsou v Růžencovém křížovém tažení, aby uvážili své připojení k naší společné modlitbě.

Na 11. září mne pozval vysoce důstojný pán Johannes Regele FSSPX do vídeňského „Minoritského“ kostela, abych tam oslavil stříbrné kněžské jubileum, proto bych Vás chtěl také srdečně pozvat. Mši svatou budu celebrovat v 18.00 hod, Mši D-dur Antonína Dvořáka provede Husovický sbor.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Duch kněžství

Dopis Msgr. Marcela Lefebvra spolubratřím

z 26. října 1956

(převzato a přeloženo z knihy Msgr. Marcel Lefebvre: *Lettres pastorales et écrits*)

Začíná nový školní rok a to je také začátek nové kampaně apoštolátu. Již vám byly zaslány seznamy nových nositelů úřadů, zpovědníků, řeholnic, kněží zodpovědných za výuku náboženství na základních a středních školách. Každý farář, misijní představený a ředitel školy rozdělil úkoly na tento rok mezi své spolupracovníky.

Nemohu nemyslet na slova Písma, která si připomínáme dnes ve svátek svatých apoštolů Šimona a Judy: „*Ornamenta enim caelorum sunt virtutes praedicantium... Alii datur per Spiritum sermo sapientiae..., alii sermo scientiae. Haec autem omnia operatur unus atque idem Spiritus.*“ – „Neboť ctnosti kazatelů jsou ozdobami nebe... Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti..., jinému slovo vědění... Přitom toto vše

působí jeden a tentýž Duch“ (sv. papež Řehoř, 30. sváteční kázání na evangelium).

Kéž vždy vnímáme své svěřené hodnosti a úřady v tomto duchu víry, s tímto přesvědčením, že je to Duch Boží, který nás chce použít k tomuto apoštolátu, na tomto místě, v tomto období našeho života. Jaký to zdroj pokoje a důvěry pro naše kněžské a řeholní duše!

Následující řádky mají za cíl, moji drazí přátelé, abyste lépe žili váš kněžský ideál. Také poslouží našim drahým laickým bratřím, když se použijí přiměřeně jejich úkolům. Kéž v tomto připomenutí principů a důsledků, jež z nich vyplývají, rozpoznáte jediné moji vroucí touhu vidět vás všechny žít jako svaté, horlivé kněze, stravované láskou k Bohu a duším k obrazu našeho Pána a Jeho oživujícího ducha.

Jste v první řadě kněžími kněžství modlitby, chvály a klanění. V druhé řadě jste kněžími kněžství posvěcujícího vaše duše a duše vašich bližních, obzvláště těch, ke kterým jste byli poslání. V důsledku toho jste kněžími kněžství oběti, obětování sebe sama.

Tyto tři aspekty kněžství jsou neoddělitelně provázány, nemůžeme chtít jeden bez druhého. Nemůžeme chválit Boha a nestarat se o svého bližního, nemůžeme být plni lásky k Bohu a k duším a zároveň hledat sebe sama.

O prvním aspektu nebudu hovořit. Již jsem vám v dřívějším oběžníku, napsaném při obdobné příležitosti, obsírně vyložil potřebu být dušemi modlitby a rozjímání, abychom byli opravdovými apoštoly. Obzvláště jsem vám říkal, že se stejnou horlivostí se kněz ubírá do svého kostela, ke svému oltáři, aby se tam modlil a ponořil se do adorace, jako se ubírá k duším, které potřebují jeho kněžskou péči.

Toto platí stále, ale potřebujeme si to připomínat v těžkých obdobích a v dobách pronásledování Církve. Žádná zkouška, žádné vězení nám nemůže zabránit v tom, aby z našich duší stoupala kadidlová vůně naší modlitby. Toto je podstatou kněžské duše. „*Pater clarificavi te super terram...*“ – „Otče, oslavil jsem Tě na zemi...“ (Jan 17,4). Zejména k tomu jsme byli vysvěceni na kněze.

Když máme tento smysl pro modlitbu a jsme hluboce přesvědčeni, že naším prvním apoštolátem je modlit se, možná budeme ochotnější k rannímu vstávání, abychom rozjímali a modlili se breviář v tichu prvních hodin dne. A budeme velkorysejší při dodržování našeho

denního pořádku, když budeme ukončovat svůj apoštolát mimo dům nejpозději ve 22 hodin, abychom měli potřebný noční klid a nezanedbávali povinnosti modlitby a rozjímání.

Obecně vzato bychom měli vstávat v 5.25 hod., abychom mohli začít s modlitbou v 5.45 a pak se pomodlit podstatnou část breviáře, odsloužit mši svatou, pomodlit se poděkování a nasnídat se před osmou hodinou ranní. Pak bude Pán s námi, abychom se mohli v plné duševní svobodě věnovat našim vnějším úkolům, které tak budou mnohem plodnější.

Je to iluze a určitá opovázlivost připisovat větší význam a důležitost pro misijní práci dílům apoštolátu a časům určeným k rozhovorům, setkáním a návštěvám než modlitbě, oběti mše svaté, slovu Božímu, svátostem. Apoštolát je v první řadě dílem Krista a Jeho Svatého Ducha, dílo tajemné a nadpřirozené.

Druhý aspekt našeho kněžství: posvěcování našich duší a duší našich bližních, obzvláště těch, ke kterým jsme byli posláni.

Neustálou starostí apoštolů je posvěcovat se kvůli posvěcování druhých. Epištoly sv. Pavla Timotejovi a Titovi nám to potvrzují. Mysleme na své hladovějící duše, někdy námi špatně vedené, námi zanedbávané, zatímco my celý den vedeme druhé k tomu, aby nezanedbávali své duše. Často přistupujeme ke svátosti pokání. Ať je náš apoštolát neustálým zdrojem našeho posvěcování, abychom mohli pomáhat duším se pozvednout k Bohu. Není snad prověrkou naší duchovní ubohosti, když jsme neschopní dát velkorysým duším pokyny a rady, které od nás očekávají ve svaté zповědi, když se vyhýbáme tomu, abychom uspořádali duchovní přednášku, krátké rekolekce nebo duchovní cvičení? „*Et pro eis ego sanctifico meipsum, ut sint et ipsi sanctificati...*“ – „Já sám sebe posvěcuji pro ně, aby i oni byli posvěceni...“ (Jan 17,19).

Tento vnitřní postoj a připravenost v nás vyvolají horlivost pro službu, vloží nás do ruky Páně, takže budeme připraveni pracovat na vinici Páně, jakmile nám bude svěřena určitá její část. Neboť „poslání (misie)“ je velice důležité a skrze ně na nás dýchá Duch Svatý, což nás zmocňuje nazývat se opravdovými pastýři a vystupovat jako ti, kteří jsou posláni od Boha a od Církve. Bez tohoto „poslání“ nemáme žádné právo nad dušemi.

Toto „poslání“, vyslovené Církví, je ctí, která nám nepřisluší. Apoštolové neustále vyznávali svou nehodnost ve vztahu ke svému

apoštolskému úkolu. Snažili se být co nejučenlivějšími a nejpoddajnějšími nástroji milosti Boží. A proto je toto „poslání“ zcela a naprosto od Boha, náleží Bohu a je pro Boha. Pracujíc v neúnavné horlivosti proto, abychom zúrodnili vinici Páně, musíme vědět, že jsme jen služebníci, a to služebníci neužiteční, neboť Bůh by se bez nás mohl obejít.

Toto nás vede k závěru, že nikdy nemáme chápat nějakou funkci jako naše vlastnictví, nikdy se k ní nesmíme osobně připoutat a nikdy se nemáme snažit připoutat duše, jež jsou nám svěřeny, k naší osobě, musíme jim vždy vysvětlovat, že jsme jen dočasní vinaři, najatí na určitý čas. Zde si také děláme iluze a jsme velmi domýšliví, když věříme, že jen my sami jsme schopni důstojně zastávat ten či onen úřad, dobře splnit určitý úkol. Možná nám to ostatní řeknou! Ale děkujeme Bohu, který naším přeložením na jiné místo zabraňuje tomu, aby se k nám lidé osobně připoutávali, místo aby se vážali na Něho, jediného pravého Kněze a jediného skutečného Posvětitel, který jednou bude jedinou odměnou duší.

Dalším důsledkem tohoto posvěcujícího aspektu našeho kněžství a božské povahy našeho poslání je toto: Vždy a všude se musíme ukazovat jako „muži Boží“, tedy vždy mít postoj kněze a také chovat hlubokou úctu k duším, úzkostlivě dbát na to, abychom neřekli nebo neudělali něco, co by mohlo duše vzdálit od Boha. Toto považujte za opravdový zločin, za skutečné pohoršení: zatímco jsme vysvěceni a posláni k pozvedání duší k Bohu, dáváme jim příležitost pochybovat o svátosti našeho kněžství, o pravdivosti našeho „poslání“. Jaká strašná zodpovědnost! Náš Pán měl velmi přísná slova pro pohoršení!

Musím poukazovat na přesné podrobnosti? V našem vystupování a v našem oblečení nesmí být nic, co by umožňovalo naší lidské stránce vystupovat do popředí a co by potlačovalo náš kněžský charakter. Nechci zde popisovat jednotlivosti, které by se týkaly jen konkrétních individuálních případů. Ale přece jen připomínám základní pravidla opatrnosti a správného kněžského chování.

Církevní oděv je v diecézi povinný, tedy černá nebo bílá sutana. Nesmíme ji nikdy odkládat s výjimkou konání špinavých prací, a to s vyloučením veřejnosti. Sutana barvy khaki nebo šedá může být

používaná v terénu africké buše při práci nebo při řízení aut. Ve městech se šedá sutana nepoužívá.

Nikdo ať si nikdy nedovoluje nevhodné chování nebo nevhodné společenské kontakty! Ať představení dodržují a dohlížejí na dodržování nařízení ohledně stravování v hostincích ve městě, obzvláště večer, návštěv kin, pláží apod. Jaká je to iluze myslet si, že přináší něco dobrého to, když se hojně navštěvují rodiny nebo se často hovoří s jistými osobami, a to v místech nebo dobách, které právem vyvolávají úvahy škodlivé apoštolátu celého kněžstva.

Opravdový kněz nepotřebuje tyto pokyny; jeho kněžská obezřetnost, jeho citlivá a odhodlaná péče o spásu duší v něm vzbuzují odpor vůči těmto kompromisům s duchem světa. Duše, které touží najít Božího muže, se neklamou a instinktivně se obracejí na takového kněze, jehož samotná přítomnost pozvedá a posvěcuje duši. Takový kněz nebude plachý ani podrážděný, ale jeho kněžský cit mu dá onu vytríbenou slušnost, která se vyznačuje respektem vůči osobám a duším a otevřenou jednoduchostí. Jeho vyvinutý cit pro božské věci jej bude neprodleně varovat před nevhodnými či jen prostě zbytečnými kontakty.

Nezmiňuji vše to, čemu se horlivý kněz může přiučit z pastorače. Pokud bude Bůh chtít, vyložím to v některém dalším dopise.

A tak se dostávám ke třetímu aspektu našeho kněžství - kněžství oběti, sebeobětování, sebezáporu.

Chťt být knězem, abych prokazoval bližním lásku bez sebezáporu, znamená popřít náš počátek, kterým je Kristus, to znamená nechápat, kým jsme.

Myslím, že je nadbytečné vysvětlovat vám potřebu oběti, kajícínosti v křesťanském životě a o to více v životě kněze.

Přesto musím konstatovat, že jako častá příčina průměrnosti v kněžství se v současnosti ukazuje to, čemu se říká „nenucenost“. Snadno bych mohl napsat celé strany o tom, jak se tento postoj projevuje. Tyto projevy nacházíme ve styku s představenými, v jednání se spolubratřimi a v rozhovorech s věřícími. Člověk si může bohužel pomyslet, že existují také v oblasti svědomí.

Chybí duch víry v poslušnosti, ve ctnosti, která představuje hlavní rys života našeho Pána Ježíše Krista, která je znamením přítomnosti Ducha Božího v duši... V jednání autority již lidé nevidí Boha. Předepsané

kanonické vizitace biskupů ve farnostech nebo v misijních stanicích to umožňují poznat v mnohých detailech.

Představení farností a misijních stanic se buď vzdávají své řídicí autority, stavějí se do jedné řady se svými kaplany, anebo podotýkají, že již není možné vyžadovat od svých spolupracovníků určitou kázeň.

Musíme rozjímat o životě našeho Pána, Panny Marie, kde vše dýchá poslušností, pokorou, sebeobětováním vůči Bohu a všemu, co pochází od Boha.

Ve styku se spolubratry je to ještě zřejmější. Jestliže se tento postoj „nevázanosti“ ještě více rozmůže, nebude to trvat dlouho a budeme moci říci: „*Homo homini lupus, sacerdos sacerdoti lupior.*“ – „Člověk člověku vlkem a kněz knězi ještě více vlkem.“ Neodvažují se vypsát všechny projevy tohoto ducha..., bylo by to příliš žalostné.

Ale myslíte na všechny ty dny ponechané náladám, které vedou k nepořádnému společnému životu. Zpoždění, nepřesnosti, zapominání. Přísné mlčení po 21. hodině se nerespektuje. Člověk místo toho, aby se ovládl, raději ruší ostatní. Přidejme k tomu naše chování v sousedních komunitách nebo v misijní prokuře. Snažíme se nebyť na obtíž, chovat se s úctou vůči svým spolubratřím?

A když se podíváme na vztahy s věřícími, opět snadno nacházíme stejného ducha v nedochvilnosti ceremonií, zpoždění se svatou zpovědí, s výukou katechismu.

Nebude vám činit potíže, abyste sami rozpoznali tyto důsledky vyplývající z uvolněné disciplíny kněžské nebo řeholní duše.

Ať představení neváhají na pracovních setkáních neprodleně káravě poukazovat na tyto nedostatky, které jsou důsledkem nedostatku velkodušnosti, trestuhodné nedbalosti a které vytvářejí atmosféru vlažnosti v kněžském životě, vlažnosti, kterou věřící bolestně pociťují a která vyvolává nebezpečí odpadu u slabých.

Ach, kéž bychom ve svých duších a srdcích opět vysoce ctili naše kněžství v jeho pravé hodnotě; toto kněžství, které je tak velké, tak vznešené, že nikdy nebudeme moci učinit dost pro to, abychom pro ně zcela žili. Při takovém rozjímání posilníme vůli být služebníky pokornými, poslušnými, úplně podřízenými vůli Boží, kteří milují bližního a jsou pro bližního tak horliví, že mu za nic na světě nechceme být nepřijemní a už vůbec mu nechceme dát pohoršení.

Připomeňme si příklad sv. Pavla, který byl tak starostlivý, aby nebyl nikomu na obtíž a nepohoršil žádnou duši, aby tak náležel zcela Kristu. Povzbudíme svého ducha víry svou modlitbou a rozjímáním a Kristus, který žije v nás, nám dá odvahu, abychom zapomněli na sebe samé a tak byli učenlivými nástroji v jeho božských rukou.

To musí být naším ideálem! Pokud vám tyto řádky připadají trochu přísné a vážné, vězte, že vycházejí ze srdce, které vás hluboce miluje, všechny i každého jednoho z vás. Mám jediný cíl, jedinou touhu při psaní těchto slov: totiž abych vás viděl šťastné v kněžství plně žitým zde na zemi, které bude pokračovat na věčnosti, a skrze vás vést Bohem vyvolené duše k pravému křesťanskému životu, který je zárukou jejich věčné spásy.

Za několik dní budu v Římě. Určitě vzpomenu na vás, vaše spolupracovníky, bratry, sestry, katechety, na vaše věřící a na ty, kteří jimi ještě nejsou, když dostanu požehnání od nového nástupce sv. Petra.

Pamatujte prosím na to, abyste odsloužili děkovnou mši svatou na poděkování Bohu, který bdí nad trváním své Církve.

Kéž Panna Maria Popenguinská bdí nad svými kněžími, kéž žehná vám a vašemu apoštolátu.

Dáno v La Croix Valmer (Var)
na svátek svatých apoštolů Šimona a Judy,
26. října 1956

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o Cyrilometodějské pouti dne 5. července 2024 v Uherském Brodě

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
letos slavíme 25. výročí naší Cyrilometodějské pouti. 25 let je a není dlouhá doba, za toto čtvrtstoletí se ale mnoho událo a změnilo. Začínali jsme na Sadech – na místě Metodějova sídelního chrámu –, dnes tam

pout' zakončujeme. Nyní totiž slavíme třetím rokem poutní mši svatou zde, při kapli sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími. Když rozjímáme, co dokázali svatí solušští bratři v kratším čase na Moravě vykonat, jaké plody jejich misie přinesla, tak si musíme uvědomit, jak skromné je naše snažení. Přesto je vše, co konáme, plodem Boží milosti, která vítězí nad naší omezeností, a musíme být za ni vděční.

Svatý Cyril vykonal nejprve velké dílo pro křesťanskou vzdělanost, civilizaci, z něhož žijeme posud. Víra bez vzdělanosti nestojí na pevném základě. Víra bez civilizace je neplodná, plodem křesťanství vždy byl kulturní rozvoj křesťanských národů. Současná dekadence kultury je odrazem dekadence víry, věroučné krize, či náboženského primitivismu. Úpadek vzdělanosti a kultury pociťujeme i v rámci katolické tradice, pramení z nezájmu usilovat o rozvoj vyšších hodnot a někdy z určité přizemnosti, která duši uzavírá darům Ducha Svatého, Božímu vedení duše tak, aby v lásce, pravdě a kráse byla skutečně obrazem Božím. Místo lásky k pravdě, která osvobozuje, line takový člověk k určité fanatické nábožnosti, která degraduje osobnost člověka a uzavírá jeho duši pro vnímání krásy, která je plodem dobra.

Svatý Metoděj pak z pověření papeže především uspořádal církevní hierarchii, stal se arcibiskupem a apoštolem všech Slovanů. U nás – na Sadech – stála jeho katedrála – stoliční chrám –, v němž byl i pohřben. Hierarchie, kterou ustanovil, se stala základem pro pozdější církevní uspořádání, byla vždy svědectvím pořádku v jednotě s nástupcem svatého Petra, jenž se se svým třetím nástupcem, sv. Klimentem, těšil na Moravě mimořádné úctě. Ostatky sv. Klimenta, které svatí bratři přinesli přes Moravu do Říma – část jich jistě na Moravě zůstala –, určily patronaci mnoha moravských kostelů – svatého Klimenta.

Svatí bratři nám dali ještě jeden velký odkaz – to je mariánská úcta. Sami dle starodávných tradic založili celou řadu mariánských kostelů a dokonce poutních míst, mezi jinými i Svatý Hostýn. Přes běsnění všech nepřátel mariánské úcty, mezi nimiž byl významným bořitelem Josef II., jenž nechal zrušit kostel i na právě jmenovaném Svatém Hostýně, mariánská úcta našeho lidu nezanikla a vždy se znovu vzepjala, aby se stala záštitou obrany víry v našem národě.

U vědomí tohoto mariánského odkazu jsme o pouti v roce 2000 posvětili na místě, kde kdysi stál Metodějův stoliční chrám, na místě jeho hrobu,

sochu Panny Marie Lurdské, která je dnes umístěna v brněnské kapli. Náš apoštolát, pro který si vyprošujeme už od roku 1997 milosti v rámci Růžencového křížového tažení, jež založil P. Franz Schmidberger, jsme poručili ochraně Panny Marie v zasvěcení brněnské kaple a děkanství růžencové Královně. Ona nám vyprošuje všechny potřebné milosti, provází nás naším životem a ve smrti nám otvírá bránu nebeského království.

Mariánská úcta, to byl i odkaz svatého Metoděje knížete Bořivojovi a svaté Ludmile, zhmotněný v daru Palladia, které ctil i svatý Václav a poté naši předkové ve Staré Boleslavi, tam je tento odkaz ochranného obrazu uchovávan dosud.

Mariánská úcta a láska k Matce Boží je největším odkazem svatých bratří, ta dává plodnost i ostatnímu dílu cyrilometodějskému. Nesme tento odkaz nejen ve svých srdcích, ale i ve svých činech, jen tak naplníme povinnosti být věrnými syny Církve a své vlasti.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o primici P. Josefa Richtara FSSPX dne 6. července 2024 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Vysoce důstojní pánové, drazí novokněží, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,

dnes, 6. července, si připomínáme upálení mistra Jana Husa a Vy, Otče, jste si pro primiční mši svatou vyvolil mši svatou ke cti svatého Jana Nepomuckého. Byly to dva katoličtí kněží, oba v podstatě současníci, v roce 1393, kdy byl svatý Jan Nepomucký umučen, byl Hus promován bakalářem svobodných umění, oba byli již ve své době významnými osobnostmi, jejich smrt je významným milníkem českých dějin, jeden přinesl naší vlasti neštěstí, druhý požehnání a dosud jsou oba od svých

ctitelů oslavováni. Jan Hus zemřel vyobcován z Církve jako heretik, jímž skutečně byl a je v českém národě symbolem boje proti katolické Církvi, boje liberálů, komunistů a různorodých křesťanských sektářů, a to přesto, že on sám se do smrti považoval za katolického kněze a byl přesvědčen, že umírá jako svědek za tu nejčistší katolickou víru a nápravu mravů, v kteréžto oblasti měl velmi rigoristické požadavky. Ve skutečnosti Hus katolickou Církev poškodil, protože se postavil do čela vzpoury proti arcibiskupovi, jenž mu nejprve pro opravné snahy přál, ale když Husa kvůli bludným naukám a přehánění napomínal, předhodil Hus Církev jako kořist opileckému, zhýralému tyranovi Václavovi IV., jehož neřesti mu nebyly na překážku, aby po něm požadoval opravné zásahy proti mužům Církve. Tyto kroky odpovídaly královým mocenským cílům a rozhodně se o žádnou duchovní a mravní obrodu nejednalo. Zde se nejprve projevila Husova pýcha a pokrytectví, které ho provázely po celý zbytek života.

Sv. Jan Nepomucký byl umučen pro věrnost víře a kněžským povinností v podřízení svému arcibiskupovi právě proto, že proti mocenským zájmům téhož zhýralého krále svobodu Církve hájil.

Je signifikantní, že Husův kult je postaven právě na této vzpouře, odhlíží od jeho ostatních názorů a byl v našich dějinách spojen s obdobími loupežnými, obdobími duchovního a kulturního úpadku, odpadu od víry a pronásledování Církve.

Sv. Jan Nepomucký byl katolickým knězem, který osvědčil v celém svém životě církevního ducha a věrnost Církvi, věrnost ve službě pod vedením církevních představených, věrnost při hájení práv a svobody Církve, věrnost v lásce k nesmrtelným duším, důsledný kazatel církevní nauky, obhájitel mravů, ale zároveň milosrdný soudce. Svatý Jan Nepomucký byl u věrných katolíků vážený již ve své době a jeho úcta provázela duchovní a kulturní rozmach našeho národa, především při překonávání heretického sektářství a obnově v době barokní, ale i později v katolické části národního obrození, kde velkou roli sehrálo i svatému Janu Nepomuckému zasvěcené Svatojánské Dědictví.

Svatý Jan Nepomucký osvědčil za svého života věrnost Církvi. Jako generální vikář za arcibiskupa Jana z Jenštejna stál za svým arcibiskupem a proti královi zvučným hlasem potvrdil v úřadě nově zvoleného kladubského opata, neboť král chtěl na majetku kláštera založit

biskupství pro svého oblíbence Václava z Buřenic. To vysloužilo svatému Janu Nepomuckému nelibost krále, ale osvědčilo jeho věrnost vůči Církvi. Na svatém Janu Nepomuckém je pozitivně vidět, že Boží milost, která na něj byla hojně vylita až k slávě mučednictví, je plodem lásky k Církvi a věrné služby v poslušnosti představených, že rebelii proti církevním představeným a spolčování se proti nim Bůh nežehná a nikdy nežehnal.

To ukazuje i negativní příklad Jana Husa, jenž potupil arcibiskupa, podporoval z vůli krále proti Církvi a za to Václav IV. šest let Husa a vicklefisty na univerzitě chránil proti církevním vrchnostem, do té doby, než došlo k lidovým vzpourám, což se nakonec vymklo z rukou i králi. Výsledkem byla rozvrácená, spálená zem, zaplavená potoky krve. Známy moravský teolog a historik Dr. Jan Sedlák velmi trefně shrnuje Husovo rozpoložení v Kostnici: „Hus se vžil úplně v myšlenku, že jest nevinný, že pro opravdnou činnost jeho celý sněm jest mu nepřitelem a že má trpěti mučednictví pro pravdu Boží ... Listy, jež v té době posílá přátelům v Kostnici a v Čechách jsou výrazem této duševní dispozice, hraničící s blouznivostí náboženskou.“

Štěpán Pálec k tomu v listě Husovi poznamenává: „Kardinálové jsou pro tebe rudí d'áblové, doktoři teologie blbci – kdo je, koho bys kromě svých přátel nepotupil, kdo před tebou obstál?“, a ukazuje Husovi, že jen on sám sebe považuje za kritérium všech věcí a duševně se nachází zcela mimo realitu. To je ostatně i výsledek všech těch současných odporů, jak je v různých podobách známe.

Zde je trefně popsáno jádro husitské mentality, která je nebezpečná vždy. Jediná ochrana proti tomu je vše, co kněz koná v apoštolátu, ve svém úřadě, konzultovat s představenými, co nemá jejich požehnání, nepřináší žádné milosti a pravý užitek. To platí nejen pro kněze, ale i věřící, je to nutno požadovat, protože jen to je projevem opravdové lásky a přináší požehnání. Lidské chyby, které má každý člověk, i představený, nedispenzují nikoho od poslušnosti. Nehledě k tomu, že mnohdy z drobností vznikají fabulace či d'ábelskou neřestí žvanivosti naprosto šílené konstrukce, které míjejí jakoukoliv realitu a jdou ruku v ruce s pomluvami a ztrátou veškeré soudnosti. K tomu svedla pýcha, jež zastřela zdravý rozum a soudnost, i Jana Husa.

Svatý Jan Nepomucký byl poslušen svého arcibiskupa až k obětovanému životu pravého mučednictví a přinesl našemu národu požehnání Božími milostmi, Jan Hus obětoval svůj život okázale svému přesvědčení ve vzpouře proti Církvi a představeným a způsobil dosud trvajícím rozkol v našem národě. Jako katoličtí kněží tradice, kteří máme čest sloužit duchovní obnově naší vlasti, musíme následovat svatého Jana Nepomuckého, náš apoštolát podřizovat svým představeným, jež díky našemu zakladateli Msgr. Lefebvrovi máme, a vyžadovat to i od věřících, kteří našli v našem Kněžském bratrstvu svůj domov a útočiště. To neznamena nemít žádný názor, to neznamena neprezentovat svůj názor představenému, ale znamena to podříditi se jeho autoritě, jež má svůj původ v Bohu. Jen tak přineseme našemu národu pravý užitek duchovní obnovy, a ne další rozkoly a roztržky, které budou ještě více sužovat naši liberalismem, komunismem a hlavně náboženským liberalismem koncili rozvrácenou vlast.

Svatý Jan Nepomucký byl věrným knězem ve službě nesmrtelným duším, udělovatel svátostí, kazatel, zpovědník. Měl na paměti blaho svěřených duší, samolibě nestrhával jejich pozornost na sebe pro svoji sebezprezentaci v touze po oblíbenosti, jako tomu bylo u Husa, ale napomínal k řádnému životu, učil nauku Církve, věřil pravdám víry tak, jak je Církev předkládá k věření. Jaký rozdíl s Husem, jenž svými zveličovanými útoky na zlořády pošpiňoval Církev, přidržoval se Vicklefových bludů a remanentním bludem přímo útočil na Nejsvětější Svátost oltářní.

Svatý Jan Nepomucký byl oblíbeným zpovědníkem, vedl svěžené duše ve svátosti pokání. K těmto patřila i královna Žofie, která byla sužována svým manželem – králem Václavem IV. –, jenž jí činil mnoho nespravedlivých výčitek. To byla druhá příčina nenávisť krále vůči svatému Janu Nepomuckému, Václav IV. došel tak daleko, že při mučení svatého Jana Nepomuckého ho nejen mučil pro věrnost při hájení práv Církve, ale snažil se vyzvědět i zpovědní tajemství. Je to tragické, jak Václav IV., tato zcela rozpolcená osobnost, o němž se traduje, že na jedné straně dokázal být i vůči prostým lidem štědrý a milosrdný, se oddával vášním a alkoholismu, stával se bestiálním tyranem a obklopen svými kumpány, na jejichž straně později stál i Hus a pražští vicklefisté, ponižoval Církev, již měl jako zvolený císař hájit.

Bůh však je spravedlivý a často ukazuje své soudy už zde na zemi. Tělo svatého Jana Nepomuckého bylo vyzdviženo z Vltavy, pohřbeno v katedrále, oslaveno zázraky a nyní spočívá ve stříbrném náhrobku. Tělo bezbožného krále bylo vytaženo husitskou chátrou z hrobu a potupeno, zatímco Husův popel odnesla voda Rýna.

Když rozjímáme dobu svatého Jana Nepomuckého, dobu, v níž žil a dobu, která bezprostředně následovala, vidíme, že naděje našeho národa je v těch, kteří zůstávají věrní katolické víře, že k nim se sklánějí nebesa, byť by žili v době bezbožné a lotrovské. To je i velkým poselstvím pro náš kněžský život, pro náš apoštolát. Naše kaple musí být útočištěm těch věřících, kteří chtějí pod vedením svých kněží s řádným církevním vzděláním uchovat katolickou víru a katolický život, chtějí se modlit i za nevěrné církevní představené a kněze a ke svým církevním představeným přistupovat s patřičným respektem a podřízeností. Naše kaple nesmí být místy revoluce „proti všem“, tupení, podezřívání a principiální nedůvěry, náboženských extravagancí, individuálních představ o té nejpravější zbožnosti a mravnosti, tedy místy vzkříšeného husitství. To vyžaduje kněze, kteří svůj život obětují Církvi a vlasti, nehledají v kněžství sebe, jak to vidíme u Husa, alebrž v něm hledají službu a obětování se. Nejsou otroky svých vášní, alebrž se podřizují plnění povinností se zodpovědností za svěřené úkoly, za spásu nesmrtelných duší. Kdo se ve svém svěcení neobětoval, kdo není pro kněžský život připraven obětovat vše, i věci dovolené, pokud se stanou překážkou naplňování kněžství, ten není Kristova kněžství hoden. To není nic negativního, to je sladké jeho našeho Pána, jenž je naší nadějí, ale i velmi těžkým a závažným závazkem, proto si vyprošujme milosti k jeho naplňování.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Jeho božská Matka Panna Maria!

Exercicie pro ženy – Zlaté Hory

Začátek 14. 10. – 14.00 hod.

Konec 19. 10. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studentky 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ – ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (10. 9. odpadá)
3. 9.	– 18.00 – Sv. Pia X. – Mše sv. (chorální)
6. 9.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 9.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
10., 11. a 12. 9.	– Mše sv. odpadá
28. 9.	– 10.00 – Sv. Václava – Mše sv. chorální
4. 10.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 10.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00 – Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 5. října do 6. října

17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti

– celonoční adorace – 9.00 růženec – 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání a růžencová oběť

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle	– 10.00 – Mše sv. chorální

Svatováclavská pout'

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pout' na Vyšehrad k památné soše sv. Václava a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
13. 9.	– 17.30 – Slavnost posvěcení kostela – Mše sv. chorální
28. 9.	– 10.00 – Sv. Václava – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální (22. 9. v 8.00)
Sobota před druhou nedělí	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Pout' naší duchovní rodiny a rodin

Pátek 20. 9.:	17.30 hod.	– růženec;
	18.00 hod.	– Mše sv. a po ní adorace do 22.00 hod., zakončená svátostným požehnáním.
Sobota 21. 9.:	8.00 hod.	– Mše sv., po ní čas na snídani;
	10.00 hod.	– přednáška pana Mgr. Petra Voženílka na téma „Genderismus jako popření přirozenosti v životě rodiny“;
	14.00 hod.	– přednáška P. Tomáše Stritzka na téma „Hierarchicita jako jeden ze základních atributů Božího stvoření“;
	16.00 hod.	– společný růženec a poté čas na setkání a zábavu.
Neděle 22. 9.:	8.00 hod.	– Mše sv. chorální;
	10.00 hod.	– modlitba křížové cesty na poutní cestě k Panně Marii Pomocné;
	cca 12.30 hod.	– na poutním místě růženec, zakončený požehnáním.

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
22. 9. – 17.30 – Mše sv. chorální (ráno odpadá)

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 10. Mše sv. odpadá

Celodenní adorace

4. září
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

19. 9. a 17. 10. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka, Dům Msgr. Marcela Lefebvra,
Farní 50*

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 3., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.